

Retraches d'aucèls

Los perdigalhs

Color de garach cremat d'estiu e vòtz de la tèrra abandonada. E son pas dins la sabla del camin ont quita d'estelas. Aquel pas leugièr, prudent e qu'al mendre bruch deven mai regde, per finir dins aquela corrida que s'espelís en vòl. Cal l'aver vist, a l'espèra, quand ven a l'aiga o dins un camp per saber la beutat orgulhosa d'aquel aucèl. Cal aver vist son còl ticassat de roge e de blau e la tenguda de sa tèsta fina. Cal aver portat en la man aquel bèl còs fach coma un vaissèl e bastit en fòrça, per aimar coma se deu la caça al perdigalh d'agost.

« Espèra d'estiu », *Verd paradís I*, CRDP Montpellier, 2008